προχθές. Ἡ λύπη ξανάρθε καὶ φώλησε στὴν καρδιά μου...
Τὸ μυστήριο ποὺ ὑπάρχει γύρω μου μὲ θανατώνει !...
Δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω τίποτα ἀπολύτως.
Ἀντιθέτως τὰ πράγματα ἔχουν σκοτισθῆ περισσότερο...
Κάποιο πολὺ τραγικὸ παιχνίδι παίζεται, χωρὶς νὰ ξέρω εἰς βάρος ποιοῦ ἀκριβῶς...

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ)

Ἐνῶ βραδυάζει

Τὸ βράδυ ποὺ πέφτει ἔξω, τὸ σκοτάδι ποὺ διπλώνει τὸ Παρίσι στὸν ἀπέραντο μανδύα του, μοῦ πιέζει τὴν καρδιά, μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω φρικτά !...

Ποτέ μου δὲν ἤμουν τόσο ἐκνευρισμένη, τόσο λυπημένη, τόσο ἄκεφη. Εἶμαι θυμωμένη μὲ ὅλους καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί.

Ὅλα πῆγαν χαμένα, τὸ ραντεβοῦ μας ἐναυάγησε οἰκτρά, λίγο ἔλειψε νὰ μ' ἀνακαλύψῃ ὁ Ἐρνέστος.

Φοβοῦμαι πὼς μ' ἔχει καταρασθῆ ὁ Θεός !

Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ δὲν ἔχω τὴν δύναμι νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι, νὰ θέσω τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ κατάστασι. Ναί, εἶνε φρικτὰ ἐλεεινὴ καὶ ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό μου.

Ἡ κόμησσα ἔκαμε ὅτι μποροῦσε.

Γιὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ τίποτε ὁ Ἐρνέστος προσποιήθηκε πὼς εἶνε ἐρωτοχτυπημένη μὲ τὸν Ζάκ. Τὴν εὐγνωμονῶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου....

Ὁ Ζάκ ὅμως ;...

Θεέ μου ! σκέπτομαι τὴ θέσι του.

Πόσο θὰ εἶνε λυπημένος ! Φεύγοντας τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττᾷ λυπημένος....

Κι' ὅμως δὲν τοῦ φταίω καθόλου. Ἔκαμα ὅτι μποροῦσα.....

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε δυσαρεστημένος μαζύ μου.....

Ξέρω πὼς ὅταν τὸν ξαναδῶ θὰ μοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά μὲ τὰ λόγια του :

— Λιάνα.... δὲν μ' ἀγαπᾶς !...

Δὲν τὸν ἀγαπῶ !... Ὁ Θεὸς ποὺ διαβάζει στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, μόνον ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ πόσο τὸν ἀγαπῶ. τὶ αἰσθάνουμαι γι' αὐτόν.....

Νοιώθω πραγματικὰ τὸν ἑαυτό μου ἐξαντλημένον, σὰν νὰ ἐργαζόμουν ὁλόκληρο εἰκοσιτετράωρο. Μπρὸς στὸν Ἐρνέστο τράβηξα ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη τὸν Πρεβό. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀπολησμονηθῶ διαβάζοντάς τον. Εἶνε ὁ μόνος συγγραφεὺς ποὺ κατόρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ πειὸ ἀπόκρυφα βάθη τῆς γυναικείας καρδιᾶς... Χαῖρε Ζάκ !....

Γράφω τ' ὄνομά σου στὸ χαρτὶ καὶ τὸ φιλῶ μὲ πάθος, μὲ τρέλλα....

Χαῖρε ἀγαπημένε μου !....

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβάζ)

Τὸ βράδυ

Ἡ Λιάνα ἔχει κλεισθῆ στὴν κάμαρά της.

Δὲν τὴν ἀνησύχησα καθόλου.

Ἐσκέφθηκα ὅλα ὅσα συνέβησαν μεταξύ μας στὸν δρόμο καὶ νέες ὑποψίες κατέκλυσαν τὸ πνεῦμα μου.

Ὑποφέρω σᾶν κολασμένος !

Αἰσθάνουμαι τὸ σφίξιμο ποὺ νοιώθει στὸ λαιμὸ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀπαγχονίζουν.

Στὸ τραπέζι θὰ τῆς μιλήσω γιὰ ὅλα αὐτά.

Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀντιληφθῶ τὶ συμβαίνει.

Δὲν ὑπάρχει γιὰ ἕνα σύζυγο μεγαλείτερο μαρτύριο ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποψιάζεται καὶ νὰ μὴν ξέρῃ !...

. . . . . .

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ)

Μόλις ἔφυγε ὁ θυρωρὸς τῆς κομήσσης.

Ἦρθε καὶ μ' ἐζήτησε πρὸ ὀλίγου.

— Σᾶς ἔφερα, μοῦ εἶπε μ' ἀφέλεια, τὸ **βιβλίο** ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκε ἡ κυρία κόμησσα.

Χαιρέτησε ὕστερα κ' ἔφυγε.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά.

Τὸ πῆρα ἀδιάφορα καὶ τὸ ἔδωκα στὴν καμαριέρα νὰ τὸ ἀφήσῃ στὸ τραπεζάκι τῆς κάμαράς μου, χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσω ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Μόλις τὸ ἄφησε ἐκεῖ, ἐμπῆκα καὶ ἔξαπλωσα στὸ ντιβάνι. Μόλις τὸ ἄνοιξα ἕνα μικρό, λεπτὸ τετράγωνο χαρτὶ ἔπεσε ἐμπρός μου...

Τὸ ἐδιάβασα μὲ λαχτάρα. Δὲν περιεῖχε παρὰ τὶς λέξεις αὐτές :

«Ἄριο....στὸ ἴδιο μέρος...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα πορτραῖτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος

Σὲ κάποιο σαλόνι συνέστησαν κάποτε στὸν Ναπολέοντα μιὰ διάσημο τραγωδὸ τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ποὺ ἔτυχε κείνη τὴν ἡμέρα νὰ εἶνε στὰ καλά του, ἄρχισε νὰ τῆς μιλῇ μὲ μεγάλη οἰκειότητα, καὶ νὰ τὴν ρωτᾷ γιὰ χίλιες δυὸ λεπτομέρειες τῆς θεατρικῆς της ζωῆς. Ἡ ἠθοποιὸς τότε, πέρνοντας θάρρος, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς χαρίσῃ κανένα πορτραῖτο του.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ μέγας κατακτητής. Καί, θέλοντας νὰ τὴ βάλῃ στὴ θέση της, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀργυρό... τάλληρο μὲ τὴν προτομή του καὶ τῆς τὸ προσέφερε !

***

Ἕνα μάθημα Κριτικῆς

Ὁ Καρδινάλιος ντὲ Ρὲτζ ἔλεγε κάποτε στὸν κριτικὸ Μενάζ :

— Ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ μάθετε τοὺς κανόνας τῆς στιχουργικῆς, γιὰ νὰ μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ κρίνω τοὺς στίχους ποὺ μοῦ φέρνουν...

— Δὲν ἔχετε ἀρκετὸ καιρὸ διαθέσιμο, Ὑψηλότατε γιὰ νὰ σᾶς διδάξω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Μενάζ. Θὰ σᾶς δώσω ὅμως μιὰ συμβουλή : Ὅταν σᾶς φέρνουν στίχους, νὰ λέτε πάντα πὼς τοὺς βρίσκετε... κακούς ! Ἐνενῆντα τοῖς ἑκατό... θἄχετε δίκηο !

***

Γαλατικὸν πνεῦμα

Ὁ Ἀνεξάρτητος βουλευτὴς Ντυπέν, περίφημος γιὰ τὴν τόλμη μὲ τὴν ὁποίαν ὑπερήσπιζε τὶς ἰδέες του, εἶπε μιὰ μέρα στὸν βασιλέα Λουδοβῖκο Φίλιππο :

— Τέλος πάντων, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ συμφωνήσουμε ποτέ !

— Ἀπατᾶσθε κ. Ντυπέν, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς χαμογελῶντας. Μπορῶ μάλιστα, ἂν θέλετε, νὰ σᾶς ἀποδείξω ἀμέσως τὸ ἐναντίον...

— Πῶς !

— Ἰδοὺ συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὴ γνώμη σας, ὅτι, δηλαδή... δὲν θὰ συμφωνήσουμε ποτέ !

***

Οἱ περιπέτειες μιᾶς Ὠδῆς

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλὲρμπ ἔκανε πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ συνθέσῃ ἕνα ποίημα. Κάποτε ὁ Νομάρχης τοῦ Βερντέν, τὸν παρεκάλεσε νὰ γράψῃ μιὰ ὠδὴν γιὰ τὸν θάνατο τῆς γυναικός του. Ὁ Μαλὲρμπ ἐδέχθη· ὅταν ἐτελείωσε ὅμως τὸ ποίημα αὐτὸ εἶχαν περάσει... τρία χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς παραγγελίας καὶ ὁ νομάρχης... εἶχε ξαναπανδρευθῆ!

***

Ἡ πολυτέλεια τοῦ Δαρείου

Ὅταν ὁ Παρμενίων κατέλαβε τὴ Δαμασκὸ καὶ συνέλαβε τὴν ἀκολουθία τοῦ Δαρείου, ἔγραψε στὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο :

— «Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Δαρείου βρῆκα τριακόσιες εἰκοσιεννέα βασιλικὲς παλλακίδες, σαραντάεξη ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλη ἀσχολία ἀπ' τὸ νὰ ἑτοιμάζουν τὶς ἄνθινες γκυρλάνδες τῶν αἰθουσῶν, γιὰ τὰ συμπόσια, διακοσίους ἑβδομῆντα ἑπτὰ μαγείρους, εἰκοσιεννέα μαρμιτόνια, δεκατρεῖς ζαχαροπλάστες, ἑβδομῆντα οἰνοχόους καὶ σαράντα κομμωτάς !»

***

Ἡ ἐκδίκησις ἑνὸς συζύγου

Ἡ σύζυγος τοῦ δουκὸς ντὲ Γκὺζ ἦταν πολὺ ἐλαφρᾶς διαγωγῆς. Μιὰ μέρα ποὺ ἔτυχε ν' ἀδιαθετήσῃ λίγο, ὁ δοὺξ μπῆκε στὸ δωμάτιό της κουβαλῶντας μαζύ του ἕνα πιάτο ζεστὴ σοῦπα. Ἡ δούκισσα, ποὺ δὲν εἶχε πολὺ ἐμπιστοσύνη στὸ σύζυγό της καὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησί του, ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐδήλωσε λοιπὸν πὼς δὲν εἶχε ὄρεξη. Ὁ δοὺξ ἐντούτοις, ἐπέμεινε στὸ νὰ πιῇ τὴ σοῦπα της. Ἡ δούκισσα τότε ἐπείσθηκε πὼς ἡ σοῦπα αὐτὴ ἦτανε δηλητηριασμένη. Κι' ὅταν εἶδε πὼς μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ νὰ τὴν πιῇ, ἔκανε τὸ σταυρό της, ἐψιθύρισε μιὰ προσευχὴ καὶ κατόπιν μισολιποθυμισμένη ἀπὸ τὸν φόβο της, ἐρρούφηξε τὴ σοῦπα.

Περιττὸν νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ δούκισσα... δὲν ἔπαθε τίποτα καὶ πὼς ἡ σοῦπα της εἶχε κατασκευασθῆ μὲ ἀγνότατο ζουμί !

Ὁ δοὺξ ντὲ Γκὺζ εἶχε ἁπλούστατα θελήσει νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἄστατη ζωή της, κάμνοντάς την νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου !...

Ἦρθε καὶ μὲ ζήτησε ἔξαφνα ὁ θυρωρὸς τῆς κομήσσης...